

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

2025-26

5

Surmajová Markéta

Báseň na recitační soutěž

vlastní tvorba

Náš otče nebeský,
vím, že se nechováme hezky,
ale prosím tě, odpusť nám.

Ať máme život věčný,
ať není nebezpečný,
náš otče nebeský.

8.B

Ráda jsem tě poznala,
mnoho jsem neznala.
Vím, že se nabízíš všem,
ale málokdo se k tobě
přiklání.

Pomoz všem, aby tě
poznali.

Dej jim volnost, víru v
tebe. Jak krásné je
nebe, stromy, příroda...

Jenže lidé ji ničí!
Auty, továrnami...

Prosím ať se k tobě přikloní.
Vždyť to dokážeš. „Kdy vlastně přijdeš?“
někteří se ptají, jenže to nikdo neví.

Já tě o to prosím.

Pevné objetí

Vladimíra Radová, 7.C

Čím víc mě budeš držet v objetí,
tím víc se budu snažit utéct,
protože tu čekají jiní.
Jiní kamarádi, kteří za to stojí,
kteří mě nebudou dusit v tom tvém objetí
a budu moct volně dýchat.

Tým

Maty Rada, 6.C

Tým je skupina kamarádů
Jsou to skvělí kámoši
Kteří se mají skutečně rádi
Vždy drží při sobě
A vždy si říkají všechna tajemství
Vždy jsou spolu
Vždy jsou při sobě
A vždy když je uvidíš
Tak si užívají života
A smějí se

Zkratka

Jan Kolda

Mladík po krátkém zaváhání přikývl. „Dobře. Proč ne. Dáme se tou tvou *kratší* cestou. Máme zpoždění. Měli bychom si pospíšet.“ Pak vykročil přes mělkou vodu.

Laise popuzeně obrátil oči vzhůru. „Zmlkni konečně.“ Málem začínal litovat, že si zkracují cestu přes brod a kolem Starého kamene. Kdyby věděl, co bude od své společnosti každou chvíli poslouchat, málem by býval raději zůstal v oppidu.

„Ale Laisi,“ skuhral mladík, „Samhain už se blíží, slunce se už brzy dotkne obzoru, já nechci...“

„Kušuj! Co jsme odešli z hradiště, neslyším od tebe nic jiného! Jako bych tě neznal. Proto jdeme cestou, již nikdo nepoužívá. Jen abychom se domů dostali včas.“

„Večer je skoro tu.“

„Bohové! Jsi horší než babky z vesnice, Fineane. Dřív nás na silnici někdo okrade než aby...“

„Musíme zapálit oheň, jinak strýcova duše nenajde cestu zpátky a bude muset zůstat v podsvětí další rok,“ hájil se dotčeně.

Laisovi došla trpělivost. „Víš, co? Možná máš pravdu. Ve městě jsem zaslechl, že zrovinka někde tady, nedaleko toho rozcestí, kterým jsme po poledni prošli, vloni tábořilo několik řemeslníků. Zkrátili si cestu. Zrovna jako my dva. Když slunce zmizelo, rozdělali oheň – jak se sluší. Vzpomínali na mrtvé, dokonce s sebou měli pár svíček, a tak je zapálili. Nechali mrtvým něco od večere...“ Laise sledoval, jak Finean kulí oči. Jeho záměr začínal vycházet. „Jenže,“ odkašlal si teatrálně.

„Jenže co?“ vyhrkl Finean. „Udělali přesně to, co děláme každý rok. Všechno správně!“

Laise pomalu pokýval hlavou. „Je to tak,“ rozhodil dlaněmi. „Víš však přece stejně jako já, že chodit nebo, Taranis chraň, tábořit v noci za Samhainu po lese je životu nebezpečné!“

Finean se několikrát zmateně ohlédl. „To jako, že se jim přesto něco stalo?“ řekl po chvíli stísněným hlasem.

Laise pokrčil rameny. „Tak jsem to zaslechl. Víš, že krom mrtvých se po lesích mohou při Samhainu potulovat i bytosti z temnot. Brána mezi světy je dokořán.“ Mladík s pobavením sledoval stále nejistější výraz společníka a měl co dělat, aby udržel cukající koutky. Nechal svá slova patřičně rezonovat a po delší dávce ticha pokračoval. „Po několika dnech tudy náhodou šli obchodníci mířící ke Kotouči se solí. Po řemeslnících našli jen pár nástrojů a zakrvácené hadry, rozházené všude kolem tábora. Strašlivé. Po tělech nebylo ani vidu ani slechu.“

Finean, ač se ze všech sil snažil nedát na sobě nic znát, vyděšeně zíral na letité stromy, lemující cestu, po níž kráčeli. Rázem mu připadlo, že z každého stínu na něj zírá pár nelidských očí. Ztěžka polkl a přidal do kroku. „Domů to není tak daleko. Než padne tma, budeme z lesa. A od Starého kamene, je to už coby kamenem dohodil.“

„Je dobře, žeš přidal do kroku, Fineane,“ podotkl naoko vážně Laise. „Ale nevím, jestli bys takové bytosti z temnot utekl.“

„Ztichni. Druid Neas říkal, že v lese není nic než zvířata.“

„Jenže ani on jistě tenhle příběh neslyšel. A pokud vím, nikdo se z vesnice o Samhainu nehne,“ přisazoval si zlomyslně Laise. „Tak jak by mohl vědět, co se v lese dnes bude potulovat?“

„Dost už,“ zaprotestoval Finean a ještě zrychlil.

„Ty zkazky přece znáš,“ popichoval dál Laise. „Vlčí stvůry, ghúlové a běsi z dávných časů, kteří obývali kraj, než je Taranis a ostatní bohové po dlouhém boji vypudili. A proto se vždy v den své prohry vracejí zpět...“

„...nebot' dnešek je pro unavená božstva posledním dnem na této zemi, než se zítra zrána znovu zrodí. Říkám to správně?“

K úleku obou mužů se od stínu stromu před nimi oddělila postava. Byla to žena. Její mourově černé vlasy ostře kontrastovaly s nápadně bledou pletí. Mohla být jen o něco málo starší než oba mladíci. Možná pětadvacet zim. U pasu měla sekeru, jakou nosili keltští válečníci. A válečnický dojem dokreslovala i obitá kožená kazajka. Finean si nevzpomínal, že by kdy potkal ženu tak nápadně připomínající bojovnici, třebaže nejedna bylina líčila hrdinství dívčích válečnic. Beze slov stáli uprostřed cesty, znepokojeně pozorující svou neobvyklou společnost.

„Nebojte se, nejsem duch,“ pravila měkkým hlasem. „Jen... Jen jsem se ztratila. Na cestě nedaleko odtud mě okradli zloději.“

Laise se poškrábal v kudrnatých kaštanových kadeřích. „Pak je zvláštní, že vám nechali tu hezkou širočinu, co máte u pasu.“

Finean si ji změřil kritickým pohledem. „A odkdy mladá žena cestuje úplně sama a v den, kdy na cestách obyčejně nebývá ani živáčka?“

Neznámá si složila ruce na prsou a opřela se o strom. „Dobrá. Vidím, že jsem nenarazila na pitomce,“ pokývala uznale hlavou.

„Co od nás chceš?“ zeptal se bez okolků Finean.

„Obchody vážnou. Bratr ani já proto potulným divoženkám dnes almužny nerozdáváme,“ přidal se Laise a pokradmu nahmatal studenou hlavici svého kovářského kladiva, připnutého na opasku.

(pokračování příště)